

XXXVIII.

*Hoe Uilenspiegel te Eisleben een snoever van een waard
den schrik op 't lijf joeg met een dooden wolf.*

In de stad Eisleben woonde een waard, die, als men
hem gelooven wilde, van geen klein gerucht vervaard was.

Wat die zijn gasten allemaal durfde wijsmaken, grensde werkelijk aan het wonderbare. Niets, dat dezen dapperen kerel schrik kon aanjagen. Schurken en roovers konden van hem op ieder oogenblik een pak slaag krijgen! Ze hoefden zich slechts aan te bieden en hij zou ze in de pan hakken! Op welke manier? Zóó maar, met de bloote vuist. Eén, twee, drie! En daar lagen ze!

Tijl, die zijn intrek bij dien bulldog had genomen, moest er natuurlijk ook aan gelooven en kreeg dingen te hooren, zoo geweldig, dat hij er ging bij zitten, bang als hij was, een appelflauwte te krijgen! Ook hield hij de handen op het hoofd, om te beletten, dat hem de haren zouden te berge rijzen!

Het gaf heel wat opluchting, toen op zekeren winteravond ook nog drie kooplieden uit Saksen in datzelfde logement kwamen en om nachtverblijf vroegen, want Tijl had al zooveel heldendaden moeten slikken, dat hij werkelijk meer dan verzadigd was.

Men kon het die kooplieden aanzien, dat ze een onaangenaam avontuur achter den rug hadden, want ze waren blijkbaar doodvermoeid en schenen heelemaal van streek. De waard, uit zijn humeur omdat het al zoo laat was, ontving de nieuwe gasten eerder koel en bromde:

— Is dat nu een uur om nog te komen aankloppen?

Toen verontschuldigden de reizigers zich en vertelden, dat ze onderweg waren aangevallen door een hongerigen wolf, dien ze echter na een verwoed gevecht met hun stokken hadden doodgeslagen.

De waard trok nu smalend de schouders op en zei:

— Drie manspersonen, goed uit de kluiten gewassen, en die zich door een armen verdwaalden wolf laten bang maken! Hoe durft ge er voor uitkomen? Ik begrijp het eenvoudig niet!

De kooplieden bezagen elkaar, verwonderd en alles behalve in hun schik. Ten slotte deed er één van de drie den mond open en sprak:

— 't Is mogelijk, dat ge dat niet begrijpt, maar wij

zijn liever bloode Jannen dan doode Jannen, niet waar, jongens?

De anderen knikten bevestigend. Dat was echter slechts olie op het vuur, want nu kwam er geen eind meer aan het snoeven en bleef de waard aan den gang, tot hij eindelijk volkomen heesch was en zich dan naar bed begaf. Eenmaal verlost van dat vat van welsprekendheid, staken de kooplieden de koppen bijeen en overwogen, op welke wijze ze dien pochhans eens een lesje konden geven. Dat merkte Tijl en hij was er als de kippen bij, om die menschen met woord en daad behulpzaam te zijn. Hij gaf de kooplieden den raad, hun reis den volgenden dag voort te zetten; maar dan moesten ze veertien dagen later weerkeeren en nogmaals in dezelfde herberg overnachten.

— Als ge dat doet, besloot Tijl, en ge hebt er een sommetje voor over, dan zal ik eens een spektakelstuk ineen steken, dat u volledig zal kwijschelden voor de minachtende wijze, waarop ge hier door den waard zijt behandeld geworden.

Dat vonden de kooplieden uitstekend en ze beloofden Tijl een goede belooning, indien hij er werkelijk in slaagde het den waard betaald te zetten.

Den volgenden morgen namen de reizigers dus afscheid en bij 't heengaan riep de waard hun nog spottend na:

— Als ge soms wolven moest tegenkomen, heeren, groet ze dan van mijnentwege!

Uilenspiegel zwierf nu een tijdje in den omtrek rond, tot het hem gelukte de wolven op 't spoor te komen en er een mooi exemplaar van dood te kloppen. Het viel hem daarna niet moeilijk het dier te laten bevriezen, want het vroor dien winter dat het kraakte en er kwam warempel meer sneeuw en ijs dan de menschen lief was.

Zooals afgesproken, verschenen de kooplieden veertien dagen nadien opnieuw in de herberg en waren nieuwsgierig te weten wat Tijl er zooal op gevonden had.

— Wacht maar, heeren, tot de waard gaan slapen is, zei deze geheimzinnig, dan zult ge eens een spelletje beleven!

Eindelijk, na een langen, vervelenden avond, dien de waard ten nutte maakte om zijn gasten weer allerlei avontuurlijke heldendaden op te dischen, begaf heel het gezin zich te ruste. En nu bracht Tijl den stijfbevroren wolf in de keuken, zette hem bij den uitgedoofden haard overeind en stak hem een ouden schoen in den vervaarlijk opgesperden muil.

Daar kreeg hij, evenals zijn voorgangers,
den wolf in de gaten...

Daarna gingen de vier samenzweeters terug in de gelagzaal zitten, sloegen met de wijnbekers op tafel en eischten luidkeels, dat men hun wijn zou komen schenken.

De waard schoot uit zijn slaap en riep de meid om de dorstige gasten te gaan bedienen.

Slaapdronken begaf het meisje zich dus naar de keuken, stak licht op, bemerkte toen plots den grimmigen wolf en snelde sprakeloos van angst de deur uit.

Uilenspiegel en de kooplieden gaven het echter zoo spoedig niet op en bleven onbedaarlijk met hun bekers rammelen.

— Is die drommelsche meid dan niet wakker geworden? vroeg de waard zich af.

En nu riep hij den knecht. Deze stond dus op zijn beurt op, kwam in de keuken, ontwaarde den wolf met een schoen tusschen de tanden en dacht niet minder, dan dat het roofdier de meid al met haar en huid verslonden had. Om te voorkomen, dat hij hetzelfde lot zou ondergaan,

vluchtte hij ijlings een belendend vertrek binnen en grendelde de deur.

Nog steeds maakte het viertal een leven, alsof ze werkelijk smoordronken waren en er bleef den waard ten slotte niets anders over, dan zelf maar op te staan om die dorstige Sakkers aan drank te helpen. Hij kleepte zich dus aan en begaf zich brommend naar de keuken.

Pas had hij echter licht opgestoken, of daar kreeg hij, evenals zijn voorgangers, den wolf in de gaten, liet een vreeselijken gil en rende als bezeten de gelagkamer binnen, waar hij zijn gasten om hulp smeekte.

— Wat is er dan aan de hand, vriend? vroegen de heeren, schijnbaar verwonderd, maar niet het minst ongerust.

De waard, die daar nog steeds als een riet stond te beven, wees naar de keuken en stamelde:

— Dààr... bij den haard... een wolf... met opgesperden muil... Brrr...!

Nu begonnen de gasten den pochhans ongenadig uit te lachen en riepen:

— Een juweel van 'n vent, goed uit de kluiten gewassen en die zich door één dooden, stijfbevroren wolf laat afschrikken! Wij begrijpen er eenvoudig niets van!

En ze namen den waard bij den kraag en sleepten hem tot in de keuken, waar Uilenspiegel den wolf met den voet omstiet, terwijl de kooplieden in een onbedaarlijke lachbui schoten.

Nu durfden de meid en de knecht zich opnieuw vertoon en zelfs de vrouw van den herbergier kwam op al dat rumoer naar beneden, om te zien wat er aan den gang was. Daar stonden ze allen rond den dooden wolf en maakten zich vroolijk om den armen waard, die ten slotte beschaamd afdroop en zich niet meer liet zien, zoo lang de vier spuiters nog in huis waren.

De kooplieden hielden woord en gaven Tijl een flink sommetje, waarna ze alle vier afreisden, met het vast besluit, nooit meer een voet in 't logementhuis van dien snoever te zetten.

Daar de heeren zich echter opnieuw naar Hamburg begaven, nam Uilenspiegel weldra afscheid van hen en trok naar Keulen.

Tijl Wilenspiegel

door E Bosschaerts

L. Opdebeek - Uitgever - Antwerpen

HET VROOLIJK LEVEN VAN

TIJL UILENSPIEGEL

BEWERKT DOOR

EUGEN BOSSCHAERTS

Met dertig houtsneden van

VICTOR STUYVAERT

DERDE DRUK

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1943

INHOUD.

	Blz.
1. Hoe Tijl Uilenspiegel geboren en driemaal op één dag gedoopt werd . . .	5
2. Hoe alle boeren en boerinnen zich over den jongen Uilenspiegel bekloegen en vonden, dat hij een kleine boef was; en hoe Tijl met zijn vader te paard uitreed en de menschen zijn wapperend vaantje liet zien. . . .	6
3. Hoe Klaas Uilenspiegel van Kneitlingen naar de Saale trok, daar overleed, en hoe zijn zoon Tijl leerde koorddans.	8
4. Hoe Uilenspiegel het aan boord legde om ruim zestig linkerschoenen aan een touwtje te rijgen en wat er daarna met die schoenen gebeurde . . .	9
5. Hoe Uilenspiegel den bakker beetnam en een zak vol brooden naar huis bracht	11
6. Hoe Uilenspiegel meer geweekt brood opat dan hem lief was en daarbij nog heerlijk geslagen werd	13
7. Hoe Uilenspiegel de kippen van den schraalhans deed pikken, zonder dat ze iets in hun maag kregen	14
8. Hoe Uilenspiegel in een bijenkorf kroop en 's nachts twee dieven kwamen om dezen te stelen; hoe Tijl het gedaan kreeg, dat de dieven begonnen te vechten en den korf in den steek lieten	16
9. Hoe Uilenspiegel zich bij een pastoor als huisknecht verhuurde en hoe hij, pas in dienst, een lekker hoen van het braadspit at.	18
10. Hoe Uilenspiegel te Maagdenburg de luidjes wijsmaakte, dat hij van het raadhuis zou vliegen en hoe hij de toeschouwers daarna uitmaakte voor lichtgeloovige gekken	21
11. Hoe Uilenspiegel in één dag al de zieken van een gasthuis genas, zonder medicijn te moeten gebruiken.	23
12. Hoe Uilenspiegel, bij een bakker in dienst, uilen en meerkatten bakte en hoe hij deze op voordeelige wijze aan den man bracht.	25
13. Hoe Uilenspiegel meel builde in den maneschijn en wat hij verder van de galg medebracht	26
14. Hoe Uilenspiegel, als torenwachter, alarm blies wanneer geen onraad dreigde en verzuimde te blazen wanneer de vijand in 't zicht was. . . .	29
15. Hoe Uilenspiegel op kosten van den Koning van Denemarken zijn paard van gouden hoefijzers voorzag.	31
16. Hoe Uilenspiegel den Hertog van Lüneburg overtuigde, dat hij in zijn recht was, maar hoe daarbij zijn paard werd opgeofferd	33
17. Hoe Uilenspiegel een kar aarde kocht van een boer en daarna den Hertog voor de tweede maal ontmoette	36
18. Hoe Uilenspiegel zich aan het hof van Hessen voor een beroemd schilder liet doorgaan en hoe hij den Landgraaf wijsmaakte, dat wie van onadelijk bloed was, zijn schilderijen niet kon zien	37
19. Hoe Uilenspiegel de Hoogeschool te Praag bezocht en hoe hij op de moeilijkste vragen, hem door den rector gesteld, wist te antwoorden. . .	42
20. Hoe Uilenspiegel te Erfurt een ezel leerde lezen in een oud psalm-boek. .	44

	Blz.
21. Hoe Uilenspiegel te Neurenberg de soldaten van de wacht wakker maakte, die hem over een brug achtervolgden en in 't water vielen	47
22. Hoe Uilenspiegel te Bamberg voor geld at	49
23. Hoe Uilenspiegel in dienst kwam bij een smid en hoe hij zijn baas den blaasbalg in den hof achternadroeg	52
24. Hoe Uilenspiegel zich bij een anderen smid verhuurde, die hem niet voldoende te eten gaf; hoe hij, om zich te wreken, hamer en tangen aan-eensmeedde en daarna de plaat poetste	55
25. Hoe Uilenspiegel, in dienst bij een schoenmaker, op onverantwoordelijke wijze het kostbare leder verknoeide	57
26. Hoe Uilenspiegel te Brunswijk zijn laarzen gespekt kreeg en hoe hij zijn hoofd door de vensterruit stak, om den laarzenmaker nog een vraagje te stellen	61
27. Hoe Uilenspiegel bij een kleermaker onder een tobbe naaide en hoe hij verder een paar mouwen aan een jas trachtte te gooien.	63
28. Hoe Uilenspiegel drie kleermakersgezellen tusschen de zwijnen deed terecht komen en daarna beweerde, dat ze van tafel gewaaid waren.	67
29. Hoe Uilenspiegel, in dienst bij een leerlooier, de droge en natte vellen door elkaar op een hoop wierp en zodoende al het bont bedierf	69
30. Hoe Uilenspiegel te Berlijn wolven vervaardigde in plaats van wolfspelen.	71
31. Hoe Uilenspiegel te Leipzig een levende kat in een hazevel naaide en het dier voor een levenden haas liet doorgaan	73
32. Hoe Uilenspiegel te Lübeck zonder kosten aan een kruik wijn geraakte.	75
33. Hoe Uilenspiegel te Erfurt tweemaal een slager der vleeschhal beetnam.	78
34. Hoe Uilenspiegel te Bremen al de melk van de boerinnen opkocht en ze in een groote kuip deed gieten	81
35. Hoe Uilenspiegel het aan boord legde, dat een koopvrouw op de markt van Bremen al haar potten en pannen stuksloeg.	82
36. Hoe Uilenspiegel twaalf blinden gelukkig maakte met twaalf gulden, die hij niet eens betaalde	84
37. Hoe Uilenspiegel op luidruchtige wijze zijn intrede deed in de werkplaats van een barbier	89
38. Hoe Uilenspiegel te Eisleben een snoever van een waard den schrik op 't lijf joeg met een dooden wolf.	91
39. Hoe Uilenspiegel te Keulen een waard betaalde met den klank van 't geld.	96
40. Hoe Uilenspiegel het te Antwerpen aan boord legde, dat een Hollander een gebraden appel opat, gevuld met muggen en vliegen	98
41. Hoe Uilenspiegel zijn einde voelde naderen en hoe hij zijn testament opmaakte	100
42. Hoe Uilenspiegel begraven werd	102